

شاعر باہر و منشی و لپیزیر ساکن لاہور ملا منیر جون عالمگیر بادشاہ بر تخت سلطنت جلوس فرمود اکثر سے از نظر او منشیان سکھ بادشاہ نظر کر وہ بودند از انجمله سکھ کہ ظانیز گفته بود پسند افتاد و آن این است

سکھ ز دور ہسان چو بدینیر / شاہ اورنگ زیب عالمگیر

وجہت اشرفیہ بیاسے بدر نظر مرد داخل کرو چون بادشاہ ازین سکھ ملاحظہ شد منیر متوقع صلحہ گردید شاہ نکتہ دان فرمود غنیمت سے شمار می کہ در سکھ من نام خود کہ غیر است داخل کردہ و باز صلحہ خواہی اگر چه اشارہ ابدار منیر بسیار است در پنجابین و و پیت اکتفا نمودہ سے آید و آن اینست

بنا گفت کہ ایم شہے بخواب تو من / درین خیال ہمہ عمر من بخواب گوشت
قدم برون نہ نہد ماہ من منزل جوڑ / بود چہ صورت آئینہ زیب مغل جوڑ

نقاش نگین معنی طرازی منعم حکاک شیراز سے از وطن خود آمدہ با کبر آباد سکونت اختیار کردہ و در عہد عالمگیر بادشاہ مردہ و پیر است

انرا کہ روز بانوی کسب منیر بود / دست پر آبلہ صدف پر گہ بود
در حمام زرد شب ہر چند صبا کوشم / خشک لب چون ساحلم ہر چند پیرا شدم

شاعر اہتمام مقال طبعی چو بدار کمال از حجاب نوجوان بیگم بودہ روز سے باناس بیگم بادشاہ و پیرا حکم شعر خوا سے فرمود سے این بیت پر خواند

کی گریہ سری واری امی بصحبت کر / کنارہ گیر کہ امروز روز طوفانست

بادشاہ بنیدید و گفت رہا پیشہ پیشہ خود کہ اہتمام ست از دست اندا وہ نامہ روز سے بندت بیگم باز الحارج از پد کہ کبار تفصیلات جناب باز اجازت

شعر خوانی میا پیم سلیم باز التماس نمود بادشاه فرمود ویرا باشعرا سبب نیست
گفت خانه ترا دوست بادشاه باز فرمود که شعر سے جوان می بار این بیت بر

من سیر و مریق زنجان شعله احم
ای مهنسان دور شود از سر احم

بادشاه بخندید گفت با میگفتم که این ابیات چه نسبت باز عایشه پیشه فرموده است

شاعر نیکو استعداده میر حوا و از شعرای مدح محمد شاه بوده و معنی تکلمش نموده من دیوانه

امروز به بزم چین ایشوخ شربت
هر گل قدح باوه و هر فنجه کلابیت

زنگ گل سیاه به از باغ لاله است
مارامی دو پیاله بجا سے دو ساله است

شاعر سلیم شاه ششم از مردیان شاه برکت آمد بوده ساکن مازهره است

اور شا بجهان آباد میگذرانید و چند بیت که رحلت نموده از دست

خواستم دست ز صحرای بیخون بر آورم
خار و امان نگرفت آبله در پا افتاد

شاعر طایق نیز ششاق از خوش فکران ایران بوده است در کشمیر سکونت دارد و دوست

شک بر یاد بنا گوش تو چشم آب بخت
هر سر شکم بر زمین تخم گل محتاب بخت

شاعر حسینی پرور نیکو و تشکاه میرزا جانان مظفر سلیم آمد انسان کامل است

و از مستفیدان میرزا بیدل من دیوانه

صفای سبزه به رنگ گل زود و در
کشته ام چاکر عشق شته خوبان منظر

نسبت و ریت کند گریه بازاری
همین بس است پس از مرگ خیر جاری

فریاد ازین قوم که چون ماه محرم
بی زرنه توان دید رخ سیمتنی را

فشار و او تراکت ز بسکه رنگ ترا
تن تو ساخت گللابی قبا می رنگ ترا

<p> بود محسوس همچون شاخ نازمان نمان با لید چون نگین منبت سخن مرا سبز و تربت من بخت غزالان است که معشوق کسے عاشق نواز است این روز قیامت است شب نیست تا گمان ابر سیاهی بمقابل برستا فتنه عطر گریبان تو بوی چیری نیست ای بقربانت شوم آخرت این خوب زید یوازی کنی شبست و فریادی نکرد ترا بغش من چون بیدگشت این مسو جان دارد شربت نیل فری قیمت بیمار نشد بسبل از جان گذر گل زر گریبان گذرد چون صبا باد و فروش گل سیمان تو ام دل میدهد بدست سیاهی پسر کسے سر پازنی و پرسی که بگوید حال دارک </p>	<p> ز بس با و اعتماد و دل آید بر زبان ما کما بید و غلهای سخن بسکه تن مرا غیرت و بریت آه کج رفت بسیا گویید پیش من گوئید متاب و شد اب انتظارت بار از گریه شبهای غم می پرسید محشر گردش و امان تو بوی چیری نیست امتحان صبر عاشق اینقدر با خوبیت یکشبه گذشت کین دل در او بید او نکرد مرا کشیدت و باز این مرگ با من سرگران یوسف عمل سنی یب بمنظر زرسید سینند و اگر در گلشن چو خرامان گذرد باغبان و کش از من کیم شناخوان تو ام منظر تو دشمن خودی اینجان خراب مژگان غرور کردم که کنی چو مهر من </p>
---	---

واقف آیین گشتی میرزا مجید امی شستری از وطن خود بندگان آمده بخدست
 نواب وزیر الممالک ابو المنصور خان صدر جنگ بهادر میگذرانیده نواب
 بحالش تقدیم فرموده زر سے بدست آورده باز بوطن مراجعت نموده
 طبش بزل میل بیشتر و کشته ظرفای اصفهان خصوصاً میرزا جعفر زکوب

کہ ہزاران مشہور است با مجید را ہر ہما سے تکمین کرو واکثرت
 عند ہمالش را جواب ہا سے مضحک نیز گفتہ کہ موجب شہرت
 آن غزلیات گردیدہ چنانچہ درین غزل کہ مخاطب مجید امیرزا
 عبد الرحیم حکیم با شہت

ای فدایت مجید شو تر سے	خاک پائیت مجید شو تر سے
------------------------	-------------------------

زر کوب این چند بیت اسحاق کردہ

پستہ بز خود بجاسے بازو بند	جان ناییت مجید شو تر سے
ہوسس نو لسن کسی دارد	در خطاییت مجید شو تر سے

دیگر زر کوب جو اب غزل مجید کہ این بیت از ان ست مضحک گفتہ

وضع نامہ اور باشد پاک طہنت اگر لانا	از بلندی چون بزی را بد نماید شیون آب
از خرام نغمتم تنہا نباید از من آب	میکشد ز انداز یک خربلہ از رو من تن آب
چون در حال کس از جملش کہ چون آسیا	یہماند از من او در حالت گردید کرب
باز پیدا کردہ آزار کہ داغم کردہ است	میشود ساعت و نیش چون و عن آب
و بزر کوبان عناکل شیرین نگاہ	بچو نرگس خمدہ از سواخ گوان در گلشن آب

این چند بیت از کلام مجید اہتبت میشود

شبیکہ با تو ای شوخ ماہ پارہ کتم	ز اشک و نی بین را پر از ستارہ کتم
ندا و حال دل ابان نازک میان بستہ	کہ از دستش کئے ما بدگر بہر نغان بستن
نیز خواہی ہم گر برگ عیشت بچو گل ریزد	درین گلشن بزمگ نغمہ میباید مان بستن
منوشی لازم افتاوست جو با می سنازا	کہ از بہر گمراہی من اباید وہاں بستن

حرف النون

۱۹۵

مرجع نشین مسند کبریہ سلطان المشائخ شیخ نظام الدین اویما قدس سرہ پیر عالی قدر
 احمد علی از غزین ہندوستان آمدہ و خطبہ بد اون قاست نمود و تولد این بچہ پاک در ان خطبہ واقع شد
 و در عمر پنج سالگی پدرش از سرگزشت والدہ مبارکش و برادرش میگرد چون بلوغ رسیدت بطالب علم
 برگماشت از مولانا علم الدین صوبی علم ظاہر سے خواند و بصلاح و تقوی سے
 مستغرق می نماید و در عمر بخت و پنج سالگی از خطبہ بد اون بشہر وسے آمدہ
 و والدہ مبارک خود را برابر آوردہ و پیوستہ بنجدت مولانا شمس الدین ج از
 کہ سر آمد فضلامی روزگار بود و عمدہ غلامی عالی مقدار و سلطان نعمات الدین
 بلین اورا شمس الملک خطاب دادہ بود و میرسد اکثر سے از طالب علمان
 از خدمتش استفادہ می نمودند ہر شاگردیکہ سبق ناغہ میکرد مولانا بطریق
 ملائبہ باو سے گفتے چہ کردہ بودم کہ حاضر نشدی تا با زبان کنم کہ دیگر حاضر
 نشوی بخلاف حضرت نظام اللہ اگر ایشان را ناغہ سے شد این بیت بخواند

باری کم از ان کہ گاہ گاہ ہے | ای وای ہما کئے نگاہ ہے

غرض اعزاز و احترامش زیادہ تر از ہمہ میکرد و در ان زمان حضرت نظام اللہ
 بشرف ارادت حضرت فرید اللہ مشرف شدہ بود و نہ کسوت درویشی
 در برداشت در زیر مسجد ہلال طشت و ارجرہ بود در ان جامی ماند و ان مسجد
 بخوار خانہ شیخ نجیب الدین متوکل رحمۃ اللہ علیہ بود روز سے بلاقات
 شیخ مشار ایہ رفت و دریافت و باول ملاقات اتمام و افراتما و تکانی و جز
 شفا بہ نمود و ایمنی روز پرہ زود تر آید بود بہر ان ایام والدہ او بخت

بیت

و شت تنہائی را با لفت شیخ مرتفع می ساخت و بر بساط و انبساط و انبساط
 می باخت روز سے بخدمت شیخ عرض نمود کہ فاتحہ بخوانید بدین نیت کہ من قاضی
 جانی شوم شیخ ساکت ماند نظام الملک و نہت کہ شاید شیخ مسمن من نشنید و است
 باز قدر سے بند تر گفت کہ التماس فاتحہ دارم کہ قاضی جانی شوم شیخ بہ مجرد
 شنیدن فرمود انشاء اللہ تعالیٰ تو ہرگز قاضی جانی نشوی مگر در چیز سے کہ
 من و انم نشوی و ران ایام صیت و لایث و آوازہ ہدایت حضرت شیخ فرید الملک
 عالم را فرود گرفته بود اہل استحقاق از ہر دہار سے رسیدند بفضی فائز و پیشانی
 نظام الملک را بن صحبت شیخ نجیب الدین متوکل اشتیاق شیخ فرید الملک
 از حد گذشتہ بود چنانچہ نام مبارکش را تسبیح سے کر د بعد چند سے از شہر و سبل
 بسمت قصبہ اجودین کہ ماوای معروف شیخ فرید الملک بود عزیمت نمودند
 بدان بقعہ رسیدہ و از جشنہ بشرن ملاقات مشرف گشت و می خواہست
 کہ اظہار اشتیاق نماید و ہشت حضور زبانش بر بست چون شیخ فرید الملک
 اثر و ہشت معاینہ نمود فرمود مولانا نظام الدین اولیا صفا آورد سے
 از نعمت و نیا و دین انشاء اللہ تعالیٰ برخوردار ہوسوی چون نظام الملک
 بشرن بیعت مشرف شد بخدمت می بود در ان ایام نجانبہ شیخ فرید الملک
 عسرت تمام بود و ویشان و فرزندان و متعلقانش را اور ہر ہفتہ و دوسہ
 فاقہ البتہ می شد و از برکت نعمت صحبت شیخ ہیچ یکی را ہرگز ضعف و ناتوانی
 محسوس نمیگشت خدمت مولانا بدر الدین اسحق رحمۃ اللہ علیہ میزم آورد سے
 و شیخ جمال الدین انسوی مخرامی درخت کریل و شیخ نظام بیچی و در کاشہ بکلی

انداختہ از رحمت افطار حضرت فرید الماتہ و حضار مجلس بروی گاہی نمک
 پسر نشدے و گاست شدے دوسہ روز نمک پسر نشد از بقا سہ کہ
 متصل بود نمک یکدم بودم گرفته بر کاسہ ریختہ برو چون حضرت فرید الماتہ
 رقمہ برداشت فرمود دست مراستقلے روید بد رخصت نیست کہ رقمہ در دست
 فرو برم شاید درین شبہ باشد شیخ نظام الماتہ را الرزہ در اندام افتاد و صورت کاما
 باز نمود آن حضرت فرمود اگر درویشان بفاقدہ ہمیزند برای لذت نفس
 قرض نیکگیرند زیرا کہ قرض و توکل بعد المشرقین است بعد از ان منہ بود
 کہ این کاسہ را از پیش فقیران باردارند و فقیران و بگرب یارند همچنان
 از ان باز شیخ نظام الدین عزم جزم کرد کہ بتسیاج ہمیزم قرض نیکم
 و ہرچہ بزدہ خود از کسی قرض داشت او اگر شیخ نظام الدین را در شہر و
 جامی نبود کہ اسباب خاطر جمع مشغول باشد روزی سے الامام شد کہ جاسے نو
 در غیاث پورست شیخ و موضع مذکور آمدہ ساکن گشت و بفران خاطر
 مشغول شد سلطان معز الدین کیقباد و پسر سلطان غیاث الدین بلبن
 نزدیک موضع مذکور حصار سے و شہر سے و مسجدی جاسے بنا نمود و تمام
 خاص و عام رجوع بہ حضرت شیخ شد و بسیار سے از اہل فسق بدستش توبہ کردند
 و بشرت ارادت مشرف شدند امیر خسرو رحمۃ اللہ علیہ نیز ہما انجام گشت
 چون رجوع خلق زیادہ شد شیخ می خواست نقل کند درین اثنا جو اسنے
 ناتوان در رسید و بشت و این بیت بر خواندے آنروز کہ مہ شد بکشد
 کا نگشت نہاسے عالمے خواہی شدہ بعد از ان گفت نفع از خلق خدا بازوار

رضاء و خرسندی حضرت رسول مقبول نیست شیخ از برای او طعام طلبید
 آن مرد اصلا دست بطعام نبرد چون در اول عزم جرم کرد که البته بدین مقام
 باید بود و نگاه آن جوان چند لقمه خورده بیرون آمد و شیخ همای پهلوی مسجد بود
 اصداث خانه ساخت که از غیث پور و آن فرق نیکروی بود شب جمع
 پیاده بدان خانه رفتی و روز شنبه بنیاد پور آمدی و صوم دوام داشت
 در جنگا میکه است و اگر با بود بخاطر مبارکش گذشت

تعلست که اگر مراد اسپ بودی برای نماز این مسافت سوار می آمدی
 خادم حضرت نورالدین ملک یار بران قدس سره که در گاهش شرقی روی
 در ملی متصل تکیه ابا بکر طوسی حیدری نزدیک قلعه کهنه است در خواب فرمود
 که حضرت ملک یار پیران باو میگوید که ما دیانی که داری بشیخ نظام المله
 بگذران که آن جناب از غیث پور بسجده ککو کهری پیاده می رود چون در
 بیدار شد اشارت حضرت خود را بمل در نیاید و شب دوم نیز چنین خواب
 آن ماویان را پیش حضرت نظام المله آورد و صورت خواب باز نمود و شیخ
 فرمود چنانچه این ماویان با اشارت شیخ خود پیش من آوردی مرا نیز تا که از
 حضرت فرید المله اشارت نشود قبول نه کنم خادم آن ماویان را باز گردانید
 شب سوم حضرت ملک یار پیران قدس سره باز با آن خادم در خواب گفت
 که صبح برو و ماویان پیش حضرت نظام المله بکش که امشب شیخ فرید المله
 نظام المله اشاره فرموده است البته قبول خواهد شد صبح آن خادم
 ماویان را پیش شیخ آورد آن زمان قبول کرد

تعلق است چون سلطان علاء الدین کہ مقتدی شیخ بود رحلت نمود قطب الدین
 مبارک شاہ بر سر سلطنت تکون گشت و با خضر خان فرزند سلطان علاء الدین
 مذکور دشمنی پیدا کرد و حضرت خضر خان مرید حضرت شیخ بود سلطان قطب الدین
 بدان نسبت سے خواست کہ ایذا می بخش برساند چون معارف و کبار لشکرش
 مرید حضرت شیخ بودند و شکرانہ و فتوحات بسیار نیند حکم کرد کہ اگر کسی بجز
 یا شکرانہ شیخ خواهد بود بخون خود مگر خواهد بست در آن ایام خرچ مبلغ شیخ دو ہزار
 بود و خرچ خیرات و علوفہ مجاوران سی ہزار تنگہ چون بہ حضرت شیخ این سخن
 رسید خواجہ اقبال را کہ غلام و خادم بود طلبید و فرمود کہ بعد خرچ دو چندان
 مقرر کن و بوقت حاجت بسم اللہ الرحمن الرحیم کہو دست بدین طاق
 در آردید از ہر قدر زر کہ در کار باشد بیرون کش و خرچ ساز اقبال چنان سیکو
 این خبر انتشار یافت و بسطان رسید خیرگی کرد و یکی از مخلصان خود پیشتر
 شیخ فرستاد و اعلام داد کہ حضرت شیخ المشائخ رکن الدین ابو القاسم قدس سرہ
 از ملتان برای دیدن من می آمد شیخ نظام الدین نیز کہ در شہدائے ماند
 بر مینتہ بدرگاہ می آمدہ باشد حضرت شیخ فرمود بنجد ازو اگر تہ ام جاسک
 نمی روم مرا معذور باید داشت سلطان قبول نکرد و بغرور ہی کہ داشت
 فرمود آنچه حکم کردہ ام ہون نفاذ باید اگر قبول نمیکند اعلام دہتا فکر او کنم
 بعضی اکابر و رفیقات پور آمد و گفتند یا شیخ سلطان جو نیست تا عاقبت اندیش
 و شیخ پرست باد انش و کیش این معنی قبول باید کرد شیخ فرمود انشاء اللہ
 ما چہ روی بود اینہا رفتند و بسطان گفتند کہ ما شیخ را راضی ساختیم

سلطان خوشوقت شہدائے حکم من بنفاز پیوست روزیکہ پیغام رسید بست و منفر
 سوال بود چون بست و نهم رسید پاسی از شب گذشته بود کہ خسر و خان ہزاروں
 کہ پروردہ و از خاک برداشته سلطان بود مالک پنجاہ ہزار سوار و بسیار
 تقرب داشت ناگاہ با چند کس در کوشک درآمد و سلطان را بگشت آورده آن
 روز سے شمس الدین نام کہ ماسے بسیار داشت اورا بہ حضرت شیخ اسحاق
 بنیو اکثر بے او باز گردی با جمعی نزدیک افغان پور میگذشت چون بکنار
 ایچونے رسید سری واری دید شراب طلبیدومی خواست کہ ارتکاب نماید
 شیخ را پیشم ظاہر استادہ سے بیند کہ باشارت انگشت منع میفرماید آوند شراب
 و آبا انداخت و فی الحال وضو ساخت بخدمت شیخ شافت و سر بر زمین
 نهاد آن حضرت بر فور فرمود کہ را سعادت رہبری کند او ہمچنین از معاصی
 باز سے آید و ہماران وقت بہ شرف ارادت مشرف شد
 نقلت قاضی محمد الدین کاشانی فاضل متبحر در حالت نزع بہ کلی از شوہ
 رفتہ بود حضرت شیخ بمیادت او رفت دوست بردیش گذاشت ہماندم
 بوش آمد و صحت کلی یافت گویا پیچ عارضہ نہ داشت مریدی از مریدان
 شیخ قدس سہرہ باغی داشت در انجا آن حضرت مراستدعا کرد و تو آلاں
 حاضر آمدند بعد طلوع میا بود و مردمان چند ہزار از اطراف و جوانب
 مجتمع شدہ بودند آن طعام آن قدر نبود کہ بہ پنجاہ و شصت کس کفایت کند
 متحیر ماند و منفعل شد شیخ اشارت فرمود کہ دست ہامی خلق بشویان و وہ
 وہ نفر یکجا بنشان و ہر گروہ ناسے را چہا پر کالہ بساز و بسم اللہ بگو

و در طبق نان خورش انداز میرند کور همچنان کرد همه سپر شدند و اکثر طعام باقی ماند
 و تقاضای در قصبه سرد ساو و دانشمندی سے بود در خانه او آتش بگرفت و
 فرمان اطلاقش بسوخت و سے در دہلی آمد و بسر کردانی تمام و دشواری مالا کلام
 بتجدید مرتب ساخت آن فرمان نیز در اسب از بغلش بیفتاد و گم گشت بزاران
 کریم و زاری و بسیار خراب عالی و خواری بخدمت شیخ رسید و کیفیت ظاہر
 ساخت شیخ فرمود کہ مولانا ندان کہ چون فرمان بیانی حلوائی اندر حضرت
 شیخ فرید الدین حاضری و سے بدل و جان قبول نمود باز شیخ فرمود
 مولانا چہ خوب باشد کہ ہمیں ساخت حلوائی پیاری مولانا فی الحال برخواست
 برو خانقاہ و کان حلوائی بود چند درم باو داد و سے حلوائی کاغذ سے
 پیچیدہ حوالہ کرد مولانا چون نیک نگاہ کرد آن کاغذ ہمان فرمانش بود
 حلوائی گرفتہ بخدمت شیخ دوید و سرور قدم نہاد و حضار مجلس مہمانیہ این کرمت
 نہالی افتاد و ابتازگی شاداب ساختند چون عمر حضرت شیخ بنزد پہاڑ رسید
 مدت بہشت باد بول و غایب نشد خواجہ اقبال پاپیش طلبیدہ فرمود کہ
 ہر چہ نقد و جنس در ملک نیست حاضر گردان تا بہ سخنان بخش نمایم خواجہ اقبال
 عرض کرد ہر نقد سے وقتو سے کہ سے آید تا روز دیگر ہی ماند ہمان روز صرف
 میشود مگر ہزار من غلہ در انبار موجود است اکثر خیرین نگر سے شود حضرت شیخ
 فرمود آن مرد وریک را برای چہ گاہ داشتہ نمود تریدہ آرد و مستحقان بدہ بخواند
 بچوہ جامہ با طلبیدہ یک دستار خاص و پیراہن و مصلی مولانا بر مان الدین
 غریب عطا فرمود و بجانب دکن رخصت نمود و یک دستار و پیراہن و مصلی

شیخ یعقوب عنایت فرمود و فرموده عطا و معصا و شیخ و کاسہ چوبین خاصہ کہ
 از حضرت شیخ فرید الملو والدین یافته بود و شیخ نصیر الدین چراغ و بلوسے
 عطا فرمود و گفت شمار اور پہلی باید بود و جفا سے مردم باید کشید نماز عصر
 آن حضرت گزارده هنوز وقت مغرب در نیامده بود کہ بحق بیست و این واقعہ
 بر روز چهار شنبہ مطابق بہ روز ہجرت سید الاخر در سال ہفت صد و بست و پنج واقعہ
 نوبتی آن حضرت عریضہ شیخ فرید الملو والدین ارسال داشتہ بود و سہ
 در و درج کردہ حضرت منیر الملو بران یکروز تمام وجد کردہ و آن منبت

زمان روز کہ بندہ تو خواند مرا	بر مرد نک دیدہ نشانند مرا
لطف عاست عنایتی فرمود دست	ور نہ چه کسم خالق چه دانست مرا

این ابیات نیز در شان حضرت امیر خسرو از آن جناب است

گر برای ترک ترکم ارہ بر تارک نند	ترک تارک گیرم ولیکن نگیرم ترک ترک
از تو نتواند بریدن کس باستانی مرا	گر نیدانم کسم آخر تو میدانے مرا
روزگردانم زجورت تا سرم بر تن بود	گر سبر گرد جهان چون گوی گردانی مرا
گر بر بنجانی ز بزم زانکہ رنجت رگشت	جانی و آرام جان آندم کہ رنجانی مرا
ندارم فوق زندگی نہ ہوا ہی تا کردا	مرا دیوانہ خود کن بر زندگی کہ میدا

۱۹۶ صدر اولیاء شیخ نجم الدین کبری سے قدس سرہ ذات بکشت مہر و ولایت
 و بدر افاق ہدایت بود و روزی در تبریز بہ حضور سنا و خود شرح السنہ میخواند
 کہ در ویٹھے در آمد کہ شیخ نجم الدین دیر اسنے شناخت انا از مشاہدہ و سے
 تمام تغیر شیخ راہ یافت چنان کہ مجال قرائت نماز پرسید کہ ایچہ کس است

گفتند این بابا فرخ تبریزیت که از جمله مجددان و محبوبان حق است شیخ
 آن شب بیدار بود با دوا بخدمت استاد آمده التماس کرد که بر خیمه بنشینم
 بزیارت بابا فرخ رویم استاد و اصحاب او بر در خانقاه بابا فرخ در آمدند
 خادم چون آن جماعه را دید درون رفت و اجازت خواست بابا فرخ گفت
 اگر چنانچه بدرگاه خدای تعالی میروند میتوانند آمد که در ایند شیخ چون از
 بابا بهره مند شده بود معنی سخنش فهمید و بر چه پوشیده بود بیرون آورد
 و دست بر سینه نهاد و اصحاب و استاد نیز موافقت کردند پس پیش
 بابا فرخ درآمدند و نشستند و بعد از لحظه حال بر بابا متغیر گشت و عظمت
 در صورت او پدید آمد و رویش چون قرص آفتاب در رخشان گشت و جای
 که پوشیده بود بر بدنش شگافه شد چون بعد از ساعتی بحال خود باز آمد
 بر خاست و آن جائه را بشیخ نجم الدین پوشانید و گفت ترا وقت و قدر خواندن نیست
 وقت است که سر و قدر جهان شوی حال بر و متغیر شد و باطنش از هر چه
 غیر حق بود منقطع گشت چون از آنجا بیرون آمدند استاد گفت که از شرح آن
 اندک باقی مانده است آن را بخوان و دیگر تودانی چون باز بر سر درخت رفت
 بابا فرخ را دید که در آمد و گفت می روز هزار منزل در علم آفتان گذشته
 امروز باز بر سر علم میروی ترک درس کردی و بر ریاضت و خلوات مشغول گشت
 علوم لدنی و اراده نمی نمودن گرفت گفت حیث باشد که آن فوت شود و از
 می نوشت بابا فرخ را دید که از در وارد و گفت شیطان ترا تشویش میدهد
 که این سخنان را می نویسی در اوت و قلم بنیاد خست و خاطر را از همه باز برداشت

شبی حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم را در خواب دید و در خواست
 که مرا کشتی ببخش فرمودند ابو ایمناب چون از آن واقعه باز آمد میفیش نیست
 که از دنیا اجتناب باید کرد و در حال تعبید کرد و مسافر گشت و بهر کس که میرسد
 از او در دست نمیکرد و بسبب آنکه دانشمند بود و در او به عکس فرسودنی آمد
 خود گفته چون بکاک خوزستان رسیدم رنجور گشتم به عکس مرا مقام نرسید او
 که آنجا نزول کنم عاجز شده از شخصی پرسیدم که درین شهر مسلمانانست که
 مردم رنجور را اجامی و بدنامی آنجا روزی چند با سائیم آن شخص گفت اینجا
 خانقاه است اگر آنجا روی ترا خدمت کند گفته نام او چیست گفت شیخ
 اسمعیل قصری چون آنجا رفتم مرا اجامی دادند در صفت مقابل صفت در ایشان
 آنجا ساکن شدم رنجوری من در آن کشید شبی شیخ اسمعیل سماع میکرد
 و دوران حال بمالین من آمده گفت میخواستی که بر خیزی گفته بل دست من
 بگیرت و مرا در کنار کشیده زمانی بگردانید و بروی دیوارم تکیه داد
 در حال خود را تذکرست دیدم چنانکه میباید بیماری در خود نیافتم مرا از او حال
 شد روز دیگر بخدتمش رفتم دوست از او تا گرفتم و بسلوک مشغول شدم به
 آنجا بودم تا آنکه از علم باطن خبر شد چون علم و او داشتم مرا شبی در خاطر آمد
 که از علم باطن با خبر شدی و علم ظاهر تو از شیخ زیاده است باید او شیخ طلب
 کرد و گفت بر خیز و سفر کن که ترا پر شیخ عمار پارسه باید رفت دانستم که شیخ
 بران خاطر من واقف شد ابا جی گفتم و بر خیزم و بخدتم شیخ عمار رسیدم
 و آنجا نیز سلوک کردم آنجا نیز شیخ عمار خطبه و مناظره آمد شیخ عمار گفت که شیخ عمار الیز

بر خیزند و بمصر رو بخندست شیخ روز بهان که این بستی را وی سیلی از تو بیرون برد
 برخاستم و بمصر رفتم چون بخانقاه وی رسیدم شیخ آنجا نبود و مردان او
 همه در مرا قبه بودند عکس من نیز در اخت آنجا کسی دیگر بود از وی پرسیدم که
 شیخ که ام است گفت شیخ بیرون در وضو می سازد و من بیرون رفتم شیخ روز بهان
 دیدم که در اندک آب وضو می ساخت در او خاطر آمد که شیخ نمیداند که در نقد آب
 وضو جایز نیست چگونه شیخ باشد او وضو تمام ساخت و دست بر روی من فشاند
 چون بروی من رسید در من بخودی پیدا شد شیخ به خانقاه در آمد من نیز
 در آمدم و بشکرانه وضو مشغول شدم من بر پامی استادم منتظر آنکه چون شیخ سلام
 باز دهد در اسلام کنم همچنان بر پامی استادم غائب شدم و دیدم که قیامت قائم
 شده است و دوزخ ظاهر گشته مردمان را بگیرند و با آتش می اندازند و بزرگتر
 آتش شسته است شخصی بر آن نشسته هر که میگوید که من تعلق بوی دارم او را
 رها میکنند و دیگران را با آتش می اندازند ناگاه مرا بگیرند و بکشند چون آنجا
 رسیدم گفتم من تعلق بوی دارم مرا رها کردند برشته بالا رفتم و دیدم که شیخ روز بهان
 پیش او رفتم و سرور پامی او گذاشتم او سیلی سخت بر قفای من زد چنانکه
 از قوت وی بر روی در افتادم و گفتم پیش ازین اهل حق را از کار کن چون
 میفاندم از غیب و رادم شیخ سلام نماز داده بود پیش رفتم و در پامی او افتادم
 شیخ در شهادت نیز همچنان سیلی بر قفای من زد و بهان سخن گفت آن را بجز
 باطن من برقت بعد از آن امر کرد مرا که باز گردن خدمت شیخ عمار رود چون باز شدم
 مکتوبه شیخ عمار نوشت که هر خدیو مس داری میفرست تا از خالص بگردانم

و باز بر تو بفرستم شیخ نجم الدین از انجا بخدمت شیخ عمار آمد و دستهای انجا بود چون
سلوک تمام کرد شیخ عمار امر کرد تا بخوارزم آمد و این طریق را بیشتر گردانید
و مریدان بسیاری برو جمع آمدند آورده اند که در آخر حال نظر شیخ بر سر که می افتاد

ولی سمش

تقلبت روزی در مجلس وی اندک و را اصحاب گفت میشد شیخ سعد الدین
عمومی را انجا طر گذشت که آیا درین است کسی باشد که فیض صحبت او در سلک
ناثیر نماید شیخ برخاست و بر در خانقاه لحظه توقف کرد ناگاه سنگی در انجا
رسید بایستاد و دم لایه میکرد و نظر شیخ برو می افتاد و حالش بگردید و بخودش
و روز شتر یافته بگورستان رفت و سر بر زمین می تابد آخر کارش بجا
رسید که در هر جا که میرفت پنجاه و شصت گان گردوی حلقه می بستند و
آواز سینه کردند و هیچ سینه خوردند چون بعد چندست آن ساک بر وی شیخ
فرمود تا ویرا و فن کردند و بر سر دفش عمارتی ساختند القصد شهادت شیخ
در سال هشتصد و هیزده اتفاق افتاده این دو رباعی از کلام آن حضرت مرقوم

<p>و امن ز جهان کشیده میباشد زیرا که عالم همه اوست انصاف بده که عشق را کی نشانی خاک بر سر که با و می نیاید</p>	<p>در راه طلب رسیده میباشد بنامی خویش را و او اکن و دیده میباشد ایدل تو بدین مفلسی بر او عشق آتش تیرست ترا آبی نیست</p>
--	---

منظر اسرار خنی و حبلی سید نور الدین حضرت احمد ولی ذات پاکش قدوس
اولیا که کار و اسوه اصفیای نامدار بوده و طنشش قریب یاران سعادت نشانی

بسافت بهشت کرده از کرمان خرقه از حضرت شیخ عبد القادر گیلانی یافته و پیرا

بادشاهی دو عالم بگردا می نرسد
بادشاهیست با چون و چرا می آید
داندۀ راز بنده و شاه شوک
واقف از سوز نعمت الله شوک

و دولت عشق به ربی سر و پای نرسد
بروای عقل و گو عشق چرا کرد چنین
گر واقف سرلی مع الله شوک
گر صورت و معنی جهان و ریایی

مهر سپهر حق الیقین راه افق نخب سید ضیاء الدین ذات پاکش که
از اجداد و راقم است زبده آل اصحاب ولایت و قدوه ارباب کرامت
بوده و در سده حال سعی موفوره میفرموده مهرانامی که از استفیاد آن بهره
بجوده در حالت رخلت آن جناب اضطرار می نمود آن حضرت فرمودم مخور
بر مرقدش می آید و باش و حل مشکلات می کن وی پیوسته مسائل علوم
ظاهر و باطن شنید و جو اب از مرقدش شنید گاهی جهت اود
تقریر و اثبات معانی دست مبارکش نیز از گور ظاهر می شد چون این معنی
بر مردم کشف گشت از آن باز موقوف شد گاهی با شیخ نظام الدین اولیا
آن خدمت ملاقات می شده فرار فاض الا لوازش در بلده بد اون
زیارت گاه خالق است تصانیف شریفش متعدد است از جمله طوطی نامه
و چهل ناطق من مشهور از آفتاب و ماه تاب است و آن جناب در تخلص
نخستین است این دو سه بیت از کلام سید امام ایشانیست

منکه صد داغ بدل دارم و کس محرم نیست
هرای پوفای آشنا گیت

لاله یک داغ بدل دارم و عالم داند
درین دوران که در میون فایست

اگر گویم به بین درین گوید چیزی عجب است آن که گاه	ضیاء بخشی این خود نما نیست آوازه بس و در میان بس
---	---

مخزن اسرار حقائق معنوی شیخ ابو احمد نظام الدین گنجوی سرجامه کامل
صاحب حال و سر دفتر بلغای فصاحت مال بوده چون قزل ارسلان
اشتیاق دیدن شیخ در سراقا و خواست که به حضور طلب نماید ارکان
و دلش عرض کرد که در سراقا گشته گرفته است و با سلاطین و حکام
صحبت ندارد و قزل ارسلان بار آورده امتحان عزم دیدن شیخ کرد و شیخ بنور
باطن دریافت و بر آورده او مطلع شده از عالم غیب سیرغ در قفس
جلوه کرد و قزل ارسلان دیدن شیخ ممکن بود و هر نماوه و شیخ مثل بادشاه
بر روی نشسته و هزاران هزار چاکر با کمرهای زرین استاده چون نظر سلطان
بر آن عظمت و شان افتاده بی اختیار خواست که قدم شیخ بوسد و بحال
شیخ از عالم غیب بشهادت آمد تا تک دید که پیری ضعیف بر پاره ندی
بر در غازی نشسته است و مصحفی و قلمی و دو استغنی و عصای و مصلای
در پیش نماوه تا تک دست شیخ را بوسه داد و اعتقاد تمام پیدا کرد
از آن باز پیوسته بدیدن شیخ آمدی قصه شیرین و خنده و با تمام قزل ارسلان
تکلم کرده است و در وجه صلواتش چهارده قریه مرزوع جت خیر خادمان
وفات شیخ در سال پانصد و هشتاد و نهم طغرل بن ارسلان واقعه شد و در قدس

۸۹

چو چو محنت من از رخ گندم گونست تو خداراشو اگر جمله جهان گیر و آب	که همه شب بخ چون کاهم از دوزخ گونست بمذاگر سرسوی قدست تر گرو
---	---

نفس اگر بد شود سهل باشد زار و
 یاور می کن که همه یار شدند
 جهان تیره است در شکل عینت را
 کلاغان طبیعت را ز باغ انس بیرون کن
 چون خاص الخاص جان کشتی ز صورت پامی برود
 در انجالی کن بر گز که در بزم سبک و جان
 پوست شکستش فلک را خیمه بر هم زن
 را و بیدم میر و جانش بی نظرمی بین
 نگاه اینچه از دست که خاطر بیرون داد

که از هوا کرد و ماری که گمن تر کرد
 تو همه یار کسی با تو که یاور گردد
 ز ناز و رخستی را بخلو نگاه جان در
 همایان سعادت را بدام امتحان در
 هزاران شربت معنی بجام امتحان در
 چو سا گرم و گرد سبک گل گران در
 ستون عشق ز جندان طباک بکشان در
 عشقش از زبان میگوید شرا بش میدان در
 کلمه مرت میفهمد زبان در کش زبان در

این چند بیت رزمیه مولوی از سکنه نامه ثبت میشود

سحر که کلام به نیک اختر
 بغزید کوشش از در شمع یار
 ز شور بدن کوس تندر خروش
 ز نغمه بر آوردن گاووم
 ز خرمه مغز پر و اخته
 چو مشک با شکر در آویختند
 زمین گفستی از یکدیگر برودید
 یکی گفت هوسه و گر گفت بان
 حکایت شد نغمه با سه بلند

گل سرخ بر شاخ نیلو فرس
 جهان شد ز بانگ خرس بیقرار
 بدرای رویین و افتاد جوش
 شد از آسمان زهره گاووم
 زمین مغز کوه از سر انداخته
 قیامت ز گیتیه بر آویختند
 سرانگیل صور قیامت دید
 بر آورد سحرهای و هو از جهان
 کلو گیتیه شد حلقه ساسه کند

<p>زمانا ہے در قہار آہر وہ بیخ کفن گشت در زیر جوشن حریر چونیلو فرا فکندہ زورقن ادرا</p>		<p>ترنگا ترنگ درخشندہ تیغ ز بیم چقاچی کہ آمد ز تیر بران و جلد خون بلند آفتاب</p>
<p>در صفت ملک بروم گوید</p>		
<p>چو اروی بہشت بہت ہنگام سے زمستان نسیم بہار سے وہد چو باغ ارم خاصہ باغ سپید ہمیشہ درونماز نعمت فندرخ تو گوئی دروز عفران کشتہ اند خیالی نڈاند جب ز خورے نیابی تھی سایہ بید و سرد</p>		<p>خوش آن ملک بروم کہ اقصای توزین گل کو ہزار سے وہد چو مینو ز لب سبزہ و مشک بید ہر سال ریحان او سبز شاخ زمینش باب زرا غشتہ اند خرامندہ بر سبزہ آن زمین ز تہود دراج و کسک و تدر و</p>
<p>در صفت باریدن برف و جشن نوشاہ در آتش افزودے گوید</p>		
<p>سمن رستہ از دستہای چنار چو باغ ارم مجلس و لفریب گل از رشک آن گلستان سوختہ چو بر سرخ گل شاخ نیلو فرے در افتاد چون عکس گوہر بینگ سواد و جیش ایتبار ارج روس چو مارسیہ بر سیرکان گنج +</p>		<p>ز باریدن برف کا فور بار بر آراست از زینت فروریب در آتشے چون گل افزودختہ بنما از بر شعلہ اذرسے بشکین کال آتش لاد رنگ بہ بیوختے وادہ پیر جو س باقش بران شوشہ مشک سنج</p>

<p>چو برگ گل سرخ بر شاخ سرو شده بلبله بلبیل انجمن مغنی چو زهره بر اشگر همه ساز آهنگ با نرم خیزد</p>	<p>بر و گاه در آج و کاسه تدرو چو کباب در می قنقه درون صراحی در خنده چون مشرب بجز باوه کاهنگ او بود تیزد</p>
<p>در سبب شایسته و نیاک و دل گوید</p>	
<p>دو در دارد این باغ آراسته بیا از در باغ بسگر تمام مقیم می نه بینی درین باغ کس که داند که فردا که خواهد رسید که راتاج اقبال بر سر نند تمو مندر اقدار چند ان بود چو بیرون رود جوهر جان تن بساطی چه باید بر آراستن که داند که این خاک دیرینه دو چه نیرنگ با بجزوان ساخته است چه باید درین بهفت چشمه خراش ازین دیو مردم که دام و دوند سپه گور کردشت بانان گم است بمان شیر گویا می در پیشه کرد</p>	<p>در و بند از هر دو برخاسته ز دیگر در باغ بیرون خرام تا شاکنده هر یک یک نفس ز دیده که خواهد شد ناپدید که آمده از خانه بیرون آمد که در خانه کالبد جان بود گر روز ز منخواه خویشتن کز نانا گزیر است برخاستن بهر غاری اندر چه دار و ز غور چه گردنکشان را مراند زخته است ز بهر جوی چند بیرون سپاس نهان شو که مصعب تانت بداند ز نام و میهای این مردم است ز بد عهدی مردم اندیشه کرد</p>

تذکره

<p>بچشم اندرون مرو ملک را کلاه نظامی پندیش و کاری بسج چو ہر شتہ خفتگانے نموش</p>	<p>ہم از مرون مرو می شد سیاه بختارنا گفتنی بر بیج فرو خسب با پندہ در نہ بگوش</p>
--	--

۶۹۹ رازدان عالم حقیقی و مجازی مہر پہ معرفت شیخ نجم الدین راز سے
از اصحاب شیخ نجم الدین کبری است در فتنہ چنگیز خان از خوارزم بروم رفتہ
و با شیخ صدر الدین مومو اسی و مولانا جلال الدین رومی قدس سرہما
ملازمت کردہ روز سے در یک مجلس جمع ہوئے کہ نماز شام در سید
حضرت مخدوم ازومی التماس امامت کردند شیخ و رخصت و در رکعت
قل یا ایہا الکافرون بر خواند چون نماز تمام شد مولانا جلال الدین با شیخ
صدر الدین برو جہ طیب گفت کہ یکبار قل یا ایہا الکافرون بر آ
ما خوانند و یکبار برای شام من ضیای کلامہ

<p>گر صبحم ز سوز غمت دم بر آورم ہر سبزہ کہ بر کنار جوی رسدست تا برسد لالہ یا بخوار می بنی</p>	<p>گرد از شاو خواو آدم بر آورم گوی ز خط فرشتہ خومی رسدست کان لالہ ز خاک ما ہروی رسدست</p>
---	---

۷۰۰ زینت بخش منشور معرفت و خداوانی مولانا احمد علی مہر کن منامہ
بہ نسائی از زمرہ اولیا و چرگہ اصفا بودہ
تقلست روزی در مجلس جہانگیر بادشاہ صوفیان شہر حاضر آمدند تو الان
این بیت را با ہنگ و نوا می خواندند بیت مبارک

<p>ہر قوم است رامی و پنی و قبلہ گاہی</p>	<p>من قبلہ است کروم بہت بگاہی</p>
--	-----------------------------------

باو شاه پرسید این بیت از کسیت عرض کردند که مصرع از اول حضرت
 نظام الدین اولیا قدس سره است و مصرع ثانی از امیر خسرو رحمة الله علیه
 روزی که بر دریای مین بنمود آن شهر حبت غسل فرامهم آورده بودند و برسم
 خود پرستش نمودند و آن حضرت تماشای آن قوم کرده مصرع اول
 بر زبان راند چون در آن دم کلاه برفرق مبارکش کج بود امیس خسرو
 مصرع ثانی عرض نمود چون مولانا این معنی شنید سبحان الله به گفت و نعره
 عاشقانه برود و قالب هتی کرد باو شاه از تخت فرود آید و فرقی مبارکش را
 بز انوی خود بر نهاد و اطبا گمان بردند که سکنه شد پیشانی اش را داغ کردند
 سو داشت آخر مولانا را اور تا بوت گذاشته با هزاران آه و ناله روان
 شدند و در شهر و هلی کنده متصل محل مسجد بنجاک سپردند و مسجد و زنهایت
 عظمت از سنگ سرخ و حوضی با صفا آنجا ساختند چنانچه الی یوم روز عرس
 مولانا روشن و مجلس سرد و میشود فقیر بارها زیارت آن مرقد مبارک مشرف
 شده من کلام فیض نظامه

<p> که بهر سر و هم ناله جانگداز را دل را با غمت بیدار بیند باز برگردد اعتبار می توان بر سخن باد آورد همچو آینه رو پر و گوید چه پس سر رفته مو بهو گوید چه </p>	<p> زهره قدسیان شود آب آتش و لم مرا هر شب چو زوان خواب گیر چشمم گردد خبر از باد صبا بر دل ناشاد آورد دوست آنت کو سایب دوست نه که چون شانه پانز از زبان </p>
---	---

رئیس الفضلا ملک الشعر نظام الدین ابو العلاء قزوینی الف ناطرا

طبع و قیادش در ستور و خزاین معانی را در من نقادش گنجور استاد فلکی
 و اعزاز شروانی و حکیم خاقانی از تربیت یافتگان دی اند چون خاقانی
 بوی رسیده هنوز سبزه عذارش نادر رسیده بود و ثمرات نهال کمالش
 نادر رسیده بنظر محبت و شفقت در روی دیده و بشرت و امانادی خودش ممتاز
 گردانیده فلکی در سر هوای و امانادی استاد داشت چون دی را این آرزو
 دست نداد از استاد برنجیده میخواست که سفر کند استاد جهت رضای او
 بست هزار درم بخشید و گفت ای فرزند این بهای پنجاه کثیرک ترکیه بست
 که هر یک بهتر از دختر ابو العلی خواهد بود الفقه استاد و در مجلس سلطان خاقانی
 بر همه ترسج می نهاد و لیکن آخر بسبب یقین منافقان محبت بعد از تخریب
 شده بود و خنما سے رکیکه نیابین واقع شده و چنانچه گفتند

<p>همه از طالع او بیست گرچه بر عرش رود زیر نیست فلان گیت صاحبقران جهان را بستی چنین بر دست مردمان را بفضل و هنر در جهان او ستاوم نیت هم پدر خوانده هم دستاوم بتو تحفه وصله و سیم و اوم زبان تو در شاعری من کشاوم بخاقان محبت من لقب بر نهادم</p>	<p>بر من این عیب ز خاقانی نیست با همه طنطنه خاقانی بشی کا دم از روی سستی فلان را بستی قناد این چنین سهو برین من آنکه از ما در عهد ز اوم تو خود قره العین و فرزند ماسه چو رغبت نمودی بشاگردی من کمر را بتعلیم شفقت بهستم چو شاعر شدی که بر دست نزل خاقانی</p>
--	--

<p>تو هر دم چه جوتی بر من چو آتش بیزدان اگر گفته ام کاوم اورا وگر بر سجده که البته گفته</p>	<p>نه تو آب و آتش نه من خاک و باوم وگر گفته ام نیست باسد باوم بگفتم به گفته تم بکاوم بکاوم</p>
---	--

عند یسپ گلستان خوش صفیری ساکن نیشاپور ملا نظیری از شعرا سے
 بی نظیر بود و بہند تیر عبور نموده نواب خانخانان سے برانوارشات
 بسیار فرموده و در سال ہزار و بست و ستہ اہ عدم مہمودہ من دیوانہ

<p>کجا بودی کہ شب سوختی از دہ سجارا سو آکن من امر در باغ و غامبہ افتد فید از نظیری کہیت چون آدم نسو حرمانم سے برخاطر باران شو پیدا بہ بریدن زرد و ذوق تو زانڈیشہ ما ترا بکعبہ مرا کار بادل افتادست شمار می با ہم قفل زوایان کجاست مسافران عدم ما رسیدہ در کوچ آ بہ بد کو رہمہ جانام بر آرم کہ کجاست من آن دیدم کہ بر کس نظر حال من افتد گویا تو برون میروی از سینہ و گرنہ کہ در خدمت عمریت می بندم چه حال بوی یار من ازین بست فامی آید</p>	<p>بقدر روز محشر طولی داد کہ ہر زمانہ را کہ اعجاز فلک کرد و گویا بزمی را بحال مرگ دیدم بر سر رہ ما تو الی را چو بیماری کہ مرگش بر پستار ان شو پیدا سالہا پنچہ ہم و او و رگ و ریشہ ما بکعبہ تنگدہ من مقابل افتادست کلید میکہ گم کردہ ام چراغ کجاست شکوفہ میرو و شاخ با برمی بندد خون من بیزی و گویند سزاوار نمود ز بس زخم و لہم کاریت در دنیا من افتد جان و اون کس اسیمہ شوار نہا شد بر من بشدم گرا بقدر ز شمار می بستم قلم از دست بگیرند کہ از کار شدم</p>
--	--

چو بپوشد